

SKAL DET BLI NOEN REVOLUSJON, MÅ DET FINNES ET REVOLUSJONÆRT PARTI.

TJEN FOLKET

Organ for de sosialistiske
arbeids- og studiegruppene

nr. 2

pris:kr 0,50

årg. 1

Innhold:

- side 3 - LEDER
- " 5 - Landskonferanse
- " 6 - Om studiene
- " 8 - Den kapitalistiske staten
- " 11 - Lenin om den proletariske staten
- " 13 - Salg av KLASSEKAMPEN
- " 14 - Frontarbeid
- " 17 - Debatt.
- " 18 - Rapporter

GÅ INN I DE SOSIALISTISKE ARBEIDS OG STUDIEGRUPPER !

Henvendelse kan skje til Koordineringskomiteen for Oslo/Akershus

Adr: Torstein Haugen Observatorieggt. 16 Oslo 2 eller

Arbeidsutvalget for gruppene i Bergen

Adr: Ole Martin Svane Klassisk institutt, Universitetet i Bergen.

DEADLINE FOR NESTE NUMMER ER 5. DESEMBER !

TJEN FOLKET.

REDAKSJON:

Red. Vigdis V

Torstein H

Bjørngulv

Per S

POSTGIRO:

32 28 75

ADRESSE:

Nesgt. 24

2000 Lillestrøm

LEDER

VÅR PLIKT ER Å STILLE OSS ANSVARLIG OVERFOR FOLKET. HVERT ORD, HVER HANDLING, HVER POLITIKK MÅ VÆRE I SAMSVAR MED FOLKETS INTERESSER, OG HVIS DET GJØR SEG GJELDENE MISTAK, MÅ DE KORRIGERES - DET ER DET SOM LIGGER I Å VÆRE ANSVARLIG OVERFOR FOLKET. Mao tsetung

Dette er grunnlaget for marxist-leninistisk politikk, og det er grunnlaget for dette medlemsbladet. Bare når vi klarer å analysere situasjonen riktig, og arbeide hardt for en politikk som på lang sikt er i arbeiderklassens interesse, kan vi vinne tillit og tjene folket.

MARXIST-LENINISTENE I FRAMGANG.

Vi har bevisste, skolerte marxist-leninister stort sett på 3 fronter. Om disse kan vi si at marxist-leninistene i SUF(m-l) er den tallmessig mest betydelige delen, og den som er best organisert. På SUF(m-l)s 6. landsmøte som fant sted 26.-28. september, blei det enstemmig vedtatt å stille organisasjonen på marxismen-leninismens grunnlag, og det blei vedtatt nye vedtekter for organisasjonen, som bygger på demokratisk sentralistiske prinsipper. Dette ga seg også uttrykk i at organisasjonen skiftet navn til SUF(m-l), og i hovedparolen for landsmøtet: "Sett Mao tsetungs tenkning i ledelsen på alle områder!". SUF(m-l)s 6. landsmøte betydde altså et langt skrittframover i organiseringa av marxismen-leninismen her i landet.

Marxist-leninistene i NKP trer stadig sterkere fram i partiet. De utvikler motsetningene mellom seg og Reidar t. Larson-klikken, og utvikler på den måten sitt eget politiske grunnsyn. På samme tid prøver de å skolere andre kamerater i NKP som ennå ikke har skjont det feilaktige ideologiske grunnlaget for partiledelsens politikk, og de får flere og flere med seg i den indre diskusjonen.

Marxist-leninistene i arbeidsgruppene gjør store framskritt. Siden forrige nummer av TJEN FOLKET kom ut, har vi fått melding om at heile 4 nye grupper er starta, og vi gjengir rapporter fra dem annetsteds i bladet. Alle arbeidsgrupper driver nå enhetlige studier i den nye grunnsirkelen i marxismen-leninismen - hva dette har å si for det direkte arbeidet med bygginga av partiet har vi forsøkt å klargjøre i en egen artikkel om studiearbeidet. I Oslo har marxist-leninister i arbeidsgruppene, NKP og SUF(m-l) gått sammen om å arrangere en egen studiesirkel, denne har hatt 4 møter hittil, som har tatt opp sentrale emner innafor den marxist-leninistiske teorien. Møtene har vært svært utviklende og interessante for alle som har deltatt.

Når det gjelder salget av KLASSEKAMPEN, viser rapporter vi har fått inn at de fleste gruppene har tatt et fast grep om dette fra september/oktober av. De har satt en person i gruppa ansvarlig for organiseringa, og medlemmer som tidligere har vært tilbakeholdne når det gjelder salg til ukjente personer, har blitt oppflamme av interessen og begeistringen de har møtt under salgsaksjoner.

NOK ET TILBAKESLAG FOR REFORMISTENE OG REVISJONISTENE.

Men det er ikke nok bare å peke på at marxist-leninistene har stor framgang i skolering og organisering. En må også undersøke situasjonen med hensyn til målsettinga: å bli en ledende kraft i arbeiderklassens kamp i Norge. Når det gjelder dette har vi langt igjen. Vi kan se på resultatene av det siste valget. Ser vi på landet under ott, ser vi at Arbeiderpartiet, til tross for framgangen, ikke kan ha fått alle stemmene NKP og særlig SF mista, når vi også tar hensyn til førstegangsvolgerne. Dette betyr at marxist-leninistenes agitasjon for valgboikott har hatt sin virkning blant progressive arbeidere. De som har gjennomgått sosialdemokratene i AP, har klart innsett at SF og NKP ikke var alternativer.

Det betyr ikke at de er marxist-leninister, eller at de alle støtter oss. Tillit i arbeiderklassen kan vi bare få ved maysommelig grunnarbeid - ved å vise i praksis at vi står på arbeidernes interesser, tar riktige standpunkter og tjener folket.

SF er i dag i den situasjon at de har ingen parlamentarisk talerstol som åpner dørene til fjernsyn og borgerpresse, de må også forsøke å stole på egne krefter. SF og NKP har begge landsomfattende organisasjoner, men de er bygd opp etter prinsippet "stort hode og nesten ingen kropp". Hodet skal passe i stortinget og på fjernsynsskjermen, kroppen skal spre valgmatrill. Partier av en slik type har verken øyne til, eller forståelse for nødvendigheten av å drive massearbeid.

ET KOMMUNISTISK PARTI MÅ BYGGES PÅ ET ENHETLIG GRUNNLAG.

Vi atskiller oss fra SF og NKP ikke bare politisk og ideologisk, men også organisatorisk. Dette viser seg i måten vi bygger opp partiet på. Allerede nå er vi derfor i stand til å drive et langt bedre massearbeid enn disse partiene.

Sjøl om det ennå ikke er godt nok, vil utviklinga av flere og bedre kadre, og hvert skritt videre mot samling av marxist-leninistene i en organisasjon, bety styrking av massearbeidet.

En viktig del av massearbeidet er spredningen av KLASSEKAMPEN. KLASSEKAMPEN spiller også en viktig rolle ved at den samler marxist-leninister fra forskjellige organisasjoner i arbeidet med å spre marxismen-leninismen Mao tsetungs tenkning til den norske arbeiderklassen.

Siden KLASSEKAMPEN blei starta er opplaget omtrent tredobla. I dag er opplaget foreløpig stabilisert på et effektivt spredt antall på 10 000 pr. nummer, større enn det effektive opplaget til Orientering, og større enn Frihetens, til tross for all slags statsstøtte. Og alle dere som deltar i salget av KLASSEKAMPEN veit at dette langt fra er noe endelig tall.

SAMLING MOT MARXIST-LENINISTENE.

Vi ser altså at marxist-leninistene på flere områder tar ledelsen over den mest progressive delen av arbeiderklassen, fram for reformistene og revisjonistene som tidligere har vært rekna "til venstre" for Arbeiderpartiet. Dette har spesielt valget også vist ledelsen i SF og NKP naturligvis, og dette er bakgrunnen for at de alt nå forsøker å danne en samling mot marxist-leninistene.

DET ER BRA OM VI ANGRIPES AV FIENDEN, FOR DET BEVISER AT VI HAR TRUKKET EN SKARP SKILLELINJE MELLOM FIENDEN OG OSS. OG ENDA BEDRE ER DET OM FIENDEN RETTER VILLE ANGREP MOT OSS OG TILSVERTER OSS FULLSTENDIG, UTEN Å TILKJENNE OSS EN ENESTE GOD EGENSAP. DETTE VISER AT VI IKKE BARE HAR TRUKKET EN SKARP SKILLELINJE MELLOM FIENDEN OG OSS, MEN AT VI OGSÅ HAR OPPNÅDD EN HEL DEL I VÅRT ARBEID.

Mao tsetung

Detto er bakgrunnen for de ville angrepa som SF - og NKP-ledelsen i det siste har kommet med i de anti-imperialistiske frontene. Dette kan føre til til hardere arbeidsvilkår for oss i begynnelsen, men på lang sikt kan det bare tjene til å avsløre disse "loderne" overfor progressive arbeidere, og faktisk også for deres egne vanlige medlemmer.

GJØR "TJEN FOLKET" TIL ET BEDRE REDSKAP I VÅRT ARBEID FOR PARTIET.

TJEN FOLKET vil forsøke framover å ta opp ideologiske problemer i tillegg til å spre informasjon om gruppenes arbeid. I dette nummeret har vi tatt opp staten, et sentralt område i den marxist-leninistiske teorien. Bare ved en grundig skoloring og analyse av samfunnet vi lever i, med det formålet å tjene arbeiderklassens kamp, kan vi vinne tillit og styrke for det kommunistiske parti som trengs for å lede denne kampen.

FRAM FOR DET REVOLUSJONÆRE, MARXIST-LENINISTISKE PARTIET !

Er det behov for en landskonferanse ?

Våres ble det sendt ut et forslag om å innkalle en landskonferanse i pinsen. I spissen for dette forslaget sto de folka som vi i dag identifiserer med MAG. Hensikten med dette forslaget var i første omgang ment som et forsøk på en organisasjonsdannelse med Ole K. og hans gjeng i ledelsen. Dette forslaget ble imidlertid klart tilbakevist av de forskjellige gruppene rundt omkring i landet. Gruppene tok imidlertid ikke en prinsipiell avstand fra en landskonferanse, men mente at en forutsetning for en eventuell konferanse måtte være at gruppene var kommet lengre i sine studier i marxismen-leninismen, og hadde høstet erfaringer i det politiske arbeidet på grunnplanen. Bare på den måten kunne en landskonferanse bli en konferanse hvor vi virkelig kunne utveksle erfaringer fra arbeidet samt muliggjøre et enn mer enhetlig arbeid i framtida.

I samsvar med dette har enkelte kamerater vært frampå med tanken på en eventuell landskonferanse. Disse kameratene mener at vi i dag gjennom vårt arbeid i hovedsak har oppfylt de forutsetningene som tidligere ble satt for en eventuell konferanse. Det er likeledes klart at vårt arbeid har økt behovet for en sterkere kontakt gruppene imellom. Nå skal ikke vi ta noe standpunkt til en fastsettelse av tid for en landskonferanse, men vi vil oppfordre kameratene rundt omkring i landet om å sende inn forslag til TJEN FOLKET. Det gjelder både tidspunktet og det eventuelle behovet for en konferanse.

Vi vil understreke^t meningen med en landskonferanse ikke skal være at den munner ut i organisatoriske vedtak.

Red.

OM STUDIENE.

"Skapelsen og kunngjøringa av den revolusjonære teorien spiller den viktigste og avgjørende rollen i slike tider som Lenin sa: "Uten revolusjonær teori kan det heller ikke finnes noen revolusjonær praksis." Når ei oppgave må gjennomføres, men det ennå ikke finnes noen rettesnor, metode, plan eller politikk, er beslutning om rettesnor, metode, plan eller politikk det viktigste og avgjørende."

Mao Tsetung

Utviklinga under den siste delen av 60-åra har bekrefta Mao Tsetungs ord om at "verdensrevolusjonen har kommet inn i en ny era." I Kina har folket under Mao Tsetungs ledelse gjennomført kulturrevolusjonen og avslørt de borgerlige elementene i partiet - i Albania vinner sosialismen store seire. De undertrykte folkas kamp mot imperialismen og reaksjon for nasjonal frigjøring og sosialisme spren seg raskt og tiltar i styrke. I de kapitalistiske landa, der kampen imidlertid stilna av etter andre verdenskrig, har det funnet sted et stort oppsving de siste åra, der de franske og italienske arbeidernes kamp foreløpig utgjør høydepunkter. Til og med i monopolkapitalismens høyborg, USA, øker motstanden stadig.

I vårt land har denne utviklinga også alt satt spor etter seg. Motstanden mot kapitalistenes siste framstøt, rasjonalisering og tidsstudier, MOMS osv., og også mot den klassesamarbeidspolitikken Arbeiderpartiet og LO-pampene fører vokser stadig i omfang. Samtidig er de to småborgerlig-sosialistiske partiene som finnes i vårt land i ferd med å bli kompromittert i folks øyne, mens marxist-leninistene er i framgang. Høstens stortingsvalg vitner om dette.

Når det så finner sted et virkelig revolusjonært oppsving i vårt land, er det da ikke vår viktigste oppgave å stille oss spissen for og lede og utvikle kampen der den oppstår? Hvorfor stiller vi oss på et slikt tidspunkt studiene som hovedoppgave? Det finnes flere grunner til dette.

For det første vil vi skape et virkelig kommunistisk parti i vårt land. Men for å virkeliggjøre denne oppgava er det ikke nok bare å raske sammen en kongress og vedta et program. Først er det nødvendig å komme fram til et grunnlag vi kan enes på, skape en ideologisk enhet som kan danne grunnlaget for et slikt parti. "Bare gjennom enhet i det kommunistiske partiet," sier Mao Tsetung, "kan det nås fram til enhet i hele klassen og hele nasjonen." De historiske erfaringene viser også at revolusjonære partier til å begynne med står fram som studieorganisasjoner. Det sosialdemokratiske partiet i Russland blei danna på grunnlag av studiegrupper som lenge hadde liten eller ingen forbindelse med hverandre. På samme vis blei Kinas Kommunistiske Parti danna på grunnlag av studiegrupper rundt om i landet. Hvis vi ikke gjennom studier på forhånd når fram til et enhetlig grunnlag, vil partiet stå i fare for å bli splitta opp av indre strid og partiet vil dermed ikke være i stand til å oppfylle sine politiske oppgaver.

For det andre står vi for tida internasjonalt oppe i ei brytningstid i hele den kommunistiske praksis, der ulike revisjonistiske og reformistiske ideer står mot marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Denne motsigelsen finner vi igjen i vårt eget land særlig tydelig nettopp idag, hvor alskens revisjonister og opportunistar har inngått en koalisasjon for å bekjempe marxist-leninistene. I denne situasjonen, der det er nødvendig å føre en omfattende ideologisk kamp mot disse feilaktige strømningene, blir studiene av den revolusjonære teorien av avgjørende betydning. For å avgrense oss fra dem og virkningsfullt avløpe og bekjempe dem, er det framfor alt nødvendig at vi klarer vårt grunnlag. Og grunnlaget for partiet legges også nettopp gjennom denne kampen. Erfaringene fra andre europeiske land bekrefter at et virkelig kommunistisk parti vokser fram i kamp mot, og ved at det avgrenser seg fra, revisjonismen.

For det tredje vil et sånt parti aldri være garantert mot borgerlig innflytelse i rekkene. Borgerlige ideer og borgerlig tenkning vil alltid oppstå i arbeiderklassens organisasjoner og også i deres parti. I dag blir som følge av monopol-kapitalismens utvikling stadig større deler av befolkninga proletarisert, og disse elementene bærer også med seg småborgerlig tenkning inn i proletariatets rekker. For å hindre at slike ideer vinner innpass i partiet, er det nødvendig at alle medlemmene, og ikke bare et fåtall personer, behersker den revolusjonære teorien, og er istand til å avsløre og tilbakevise borgerlige ideer der de stikker hodet fram. Vi har her et viktig negativt eksempel fra vår egen historie. Da revisjonismen satte inn i NKP – som fram til krigen i hovedsak var et virkelig revolusjonært parti – kom den først til syne i partiledelsen. Revisjonistene kom ikke til makta i partiet uten kamp, men stort sett førte den ene revisjonistklikkens fall til at en ny overtok partiledelsen. Og grunnen til at dette kunne skje var at den ideologiske fostringa var forsømt i partiet, slik at sjøl om partimedlemmene ut fra et proletært klassestandpunkt kunne avsløre en renegat av typen Furubotn, var de blitt vant med å stole på partiledelsen, og de hadde heller ikke den nødvendige skoleringa for å avsløre revisjonistene når de igjen viste seg i partiledelsen.

Oppbygginga av det kommunistiske partiet i Norge er ikke gjort over natta. Til det kreves det mye arbeid og dette arbeidet vil omfatte flere etapper. Vi har allerede nevnt arbeidet med å skape ideologisk enhet gjennom studier i arbeiderklassens revolusjonære teori, marxismen-leninismen, MaoTsetungs tenkning. Dette er det første avgjørende steget framover mot partidanninga, og hovedvekta av arbeidet vårt må for tida følgelig konsentreres om grunnstudiene.

Når dette arbeidet er gjennomført, vil det være nødvendig å videreføre og utfylle dette arbeidet ved å ta opp enkelte emner til nærmere studier. Ettersom sosialdemokratisk og revisjonistiske ideer i lang tid har fått stå uten å bli imøtegått, finnes det mange spørsmål, hvor borgerlige synsmåter gjør seg sterkt gjeldende, som ennå krever avklaring.

Endelig vil det før partidanninga kan finne sted, og etter hvert som marxist-leninistene blir fastere organisert, være nødvendig å gjennomføre grundige studier av det norske classesamfunnet, av arbeiderklassens stilling, borgerkapets stilling, utviklinga av klassestaten og dens nåværende funksjon. Disse studiene vil gi oss mer konkrete og inngående kjennskap til de forskjellige former for utbytting av arbeidsfolk, noe som vil gjøre oss i stand til å drive et stadig bedre massearbeid. Samtidig er disse studiene viktige ikke minst fordi de legger grunnlaget for at alle kamerater kan delta i utviklinga av et program som kan legges til grunn for danninga av det marxist-leninistiske partiet. Foruten at disse studiene altså vil gi det breieste og best mulige utgangspunkt for sjølve programarbeidet, vil de gjøre alle kamerater i stand til å få ei skikkelig forståelse av programmet, noe som er nødvendig om vi skal kunne drive en god nok propaganda og agitasjon på grunnlag av partiets program.

Vi ser såleis at hovedoppgava vår helt fram til partidanninga vil måtte være studiene. Hovedvekta på det nåværende tidspunkt må ligge på grunnstudiene. Deretter må vi anvende den vitenskapelige sosialismens teori på den norske virkeligheten. Gjennom disse studiene vil vi få svar på spørsmålet "hvem er våre venner?" og "hvem er våre fiender?". Først når dette grunnlaget er lagt, kan det bli snakk om å organisere marxist-leninistene i vårt land i et virkelig kommunistisk parti.

Kjell St

DEN KAPITALISTISKE STATEN.

Kva staten er og kva funksjon han har i klassesamfunnet er eit overlag viktig spørsmål for ei revolusjonær rørsle. Men dette spørsmålet er som rimeleg kan vera innhylla i ein mengde mystikk og borgarlege forvrangingar. "Dei herskande tankar er dei herskande sine tankar", som Marx har sagt. Både når vi skal velja politisk strategi og taktikk, kjem spørsmålet om staten stadig inn. Derfor må vi skaffe oss mest mogeleg innsikt i kva som er staten si natur.

Oppkomsten av staten.

Først kan vi sjå saka i ein historisk samanheng. Korleis oppstod staten? Som Engels har påpeikt, har det ikkje alltid i alle samfunn eksistert det vi kan kalle stat. Med stat meiner her ei spesiell gruppe, skilt frå folket, som har det som si permanente oppgåve å styra, og som rår over særskilte væpna avdelingar. Dette fenomenet oppstår først når samfunnet blir delt i klasser der den eine klassen permanent er i stand til å til-eigne seg den andre sitt arbeid, der den eine klasse utbyttrar den andre. "Staten er et produkt av og et uttrykk for klassemotsetningenes uforsonlighet." (Lenin). Det er umulig å la ein del av folket arbeida systematisk for ei anna utan eit permanent undertrykkjingsapparat.

Staten si rolle i det kapitalistiske samfunnet.

Hovedfunksjonen til staten er å halde oppe det monopolkapitalistiske produksjonssystemet, sikre borgarskapet sitt diktatur over arbeidsfolk på det økonomiske området. Men også mellom kapitalistar kan det oppstå motsetningar. Her er staten si oppgåve å vera kompromissmakar og sikre monopolkapitalen sine interesser.

Parlamentarismen.

Eitt punkt er viktig å klårleggja her. Korleis er almen røysterett og parlamentarisme forenleg med ei klasse si undertrykkjing av ei anna? Historisk sett så vaks det parlamentariske system fram etter dei borgarlege revolusjonane. Parlamentarismen er den politiske overbyggjinga som skal fest og forsvare den matrielle basis for kapitalismen. "Rikdommens allmakt i den demokratiske republikk er sikrere fordi den ikke er avhengig av en dårlig politisk maske for kapitalismen. Den demokratiske republikk er den beste politiske maske for kapitalismen som tenkes kan, og derfor grunnfester kapitalen, etter at den har satt seg i besittelse av den beste maske, sin makt så pålitelig, så trygt at intet omskifte verken i personer, institusjoner eller partier i den borgerlige demokratiske republikk vil rokke ved denne makten." (Lenin). På den måten kan parlamentet aldri brulast som reidskap for arbeidarklassen, berre som ein talar stol for å spreia sosjalistiske idear, og til kjempa fram visse reformer som kan godtakast innafor systemet. Når klassekampen blir for hard kan borgarskapet finna ut at det kan svara seg å koma med visseettergifter som kan dempa uroa, slik som det skjedde i Norge i 30-åra, då ein fekk gjennom einskilte arbeidar-, fiskar- og småbrukarvennlege reformar. Men dei rokka aldri ved sjølve systemet.

Når det gjeld sosialdemokratiet, så blei ikkje det slept til regjeringsmakta i noko europeisk land før borgarskapet var sikker på at det var igjennom borgarleg og berre ville administrere kapitalismen. Då var sosialdemokratiet eit uhyre tjenleg middel for borgarskapet, avdi monopolkapitalen fekk fritt armslag under dekke av sosialistisk styre. Oppgåva til parlamentet er å skape stabilitet innafor rama av klassestaten. Denne oppgåva blei meir og meir påtrengjande ettersom monopolkapitalismen utvikla seg og dei indre motsetningane blir alt tydeligare.

Korporativismen.

Direkte konfrontasjon mellom interessene til folket og byråkratiet/monopolkapitalen prøver makthavarane å unngå ved eit nett av korporative reglar, forordningar og lover. Dei verkeleg viktige politiske spørsmåla så som internasjonale kapitalrørsler, inn- og utførsel av overskot, reglar for aksjehandel og formueplassering, avskrivningar, eksportstøtte,

investeringsfond, lokaliseringsbidrag og forsvarstingingar er berre ytterst formelt underlagde kontroll i Stortinget. Dette er saker som er vedtekne i møte mellom storfinans og regjering/embetsverk og som Stortinget berre har å strø sand på. Dei store organisasjonane som skulle representera arbeidarar, bønder og fiskarar, har under denne utviklinga blitt meir og meir reine statsorgan. I dag er desse organisasjonane i realiteten monopolkapitalen sine beste reidskap til å kontrollera medlemmene, i staden for å fremja medlemmene sine krav mot kapitalen. Korleis LO er eit reidskap for monopolkapitalen skal eg ikkje koma så nøyse inn på, berre visa til at den korporative samarbeidsideologien, ved lønneforhandlingane, Hovedavtalen, arbeidsretten osv. verkar slik at LO-pampane blir talerøyr for staten for å få arbeidarane til å visa "måtehald" og "ansvar". Eit anna prov på at LO ikkje tener arbeidarane sine interesser, er samarbeidet mellom LO og NAF. Dette samarbeidet femner om lovverk for arbeidslivet, lønsoppgjer og løssystem og rasjonaliseringstiltak på arbeidsplassane.

Staten sikrar utviklinga i kapitalismen mot arbeidsfolks interesser.

P.g.a. den synkende profitttrata må monopolkapitalen sikre investeringane sine ved at arbeidsfolk må ta størstedelen av skattetrykket. Den siste framstøyten er det nye skattesystemet, momsen, som inneber skattelette for næringslivet og auka byrder for folk med låge inntekter. At denne skatteendringa, som har møtt brei motstand blant det store fleirtalet av folket, likevel kan verta vedteken og innført, syner klårt kven sine interesser Stortinget og staten tener.

Den kraftige industrielle utbygginga i Norge krev meir arbeidskraft. Den får ein frå bøndene og fiskarane sine rekker ved å gjera tilhøva på landsbygda ulevelige. At dette er staten sin politikk ser vi gjennom den statlege investeringspolitikken som blir ført, bygging av skular, vegar osv. Eit forsøk på samordning av denne politikken er landsdelsplanane, planar for avfolking av utkantstrøka.

Ottosenkomiteen er eit anna framstøyt, når det gjeld studentane. Ein vil stetta kapitalen sitt behov for billig og tilstrekkelig skolert arbeidskraft. Det innber auka arbeidstempo og hardare økonomisk klima for studentane. Ein tendens som stadig går att på dei mest forskjellige områda er at folket sine skattepengar i aukande grad går med til å stetta monopolkapitalen sine utgifter. Eit døme på dette er forslaget om å oppretta eit "låneinstitutt for strukturrasjonalisering". Sjå artikkel i siste KLASSEKAMPEN !

Rettsvesenet forsvarar den private eigedom.

Lovverket og domstolane er også til for å forevara den kapitalistiske eigedomsstrukturen. Den heilage eigedomsretten er knesett allereide i grunnlova. Utbyttersystemet har altså sin legitimitet gjennom lovverket medan arbeidarklassa på andre sida blir bunden på hender og føter, som vi har synt foran. I tilfelle arbeidsfolk reiser seg til streiker og demonstrasjonar kan politiet med heimel i unntakslovene av 1951 tilkalla hæren for å slå ned uroa. Likeeins finst det NATO-unntakslover direkte retta mot arbeidsfolk i Norge som går ut på at i tilfelle av alvorlåg indre uro kan amerikanske tropper invadere landet og oppretta "ro og orden".

Eit anna døme på korleis domstolane verkar som undertrykkjingsorgan er handsaminga av dei politiske militærnektarane. Ungdomar som nektar å ta del i det militærvesenet som kan brukast mot arbeidsfolk, blir dømt og fengsla.

Voldsapparatet til den kapitalistiske staten.

Staten sit inne med eit permanent voldsapparat: Militærvesenet og politiet. Den voldelege funksjonen er lite synleg i relege periodar, medan i tider da klassekampen er skjerpa kjem staten sin volds karakter tydeleg til syne. I 1921 då folket i Hammerfest hadde overtatt makta i byen blei militæret sett inn, og likeeins i 1931 på Mønstad då arbeidarane hadde samla seg til storstreik. Vi veit at det fanst planar om statskup i 1926/27 då Arbeidarpartiet heldt på å seila opp i maktposisjon. Eksempel frå andre land: Oppstandane i Finnland i 1918, Tyskland i 1919 og Spania 1936 drukna i blod. Dei ferskaste europeiske døma frå i dag då klassekampen er blitt monaleg skjerpa er Hellas der reaksjonen tok makta ved kup, og Irland, Frankrike, Italia der politi og militære blir sette inn mot streikende og demonstrerende arbeidarar. Men historia har vist at klassestaten ikkje alltid kan stola på den vanlege soldaten. Klasse solidariteten kan ikkje heilt utryddast sjølv etter intensiv hjernevask. Derfor utdannar ein spesialstyrkar i alle kapitalistiske land som skal ta seg av arbeidaruro. I Norge har opprørspolitiet blitt atskillig tyngre bevæpna i det siste. Sjølv om det enno ikkje har kome til direkte væpna konfrontasjonar, så viser politiet sin praksis andsynes demonstrasjonar i det siste klårt kva side det står på. Ymse reaksjonært pakk får sjenera demonstrasjonane utan at politiet grip inn. Tar demonstrantane derimot til motmæle blir dei straks handfast teke vare på av politiet som for å hindra fredelige demonstrasjonar har nytta seg av både hundar, politihestar og langkøller. Forutan det direkte voldsapparatet, politi og militær, for å undertrykkja folket har staten oppretta ein annan institusjon, det hommelege politiet som skal halde oppsikt med "farlege" element. Ein må passe på at slike "upålitelege" ikkje kjem inn i viktige stillingar i statsapparatet og i ein krisesituasjon må ein ha oversikt over kven ein skal ta fyrst.

Denno oversikta syner klårt det som alle erfaringane frå arbeidarklassen sin historie og har vist: At det borgarlege statsapparatet er eit reidskap for kapitalen sin undertrykkjing av folket, og aldri kan tjena folket sin sak.

Dette statsapparatet må knusast for at sosialismen kan sigre og skipa arbeidarklassa sin eigen stat, proletariatet sitt demokratiske diktatur.

Otto B.

Forts. fra side 17

Jeg vil oppfordre alle kamerater til å ta opp den navne-diskusjon i sin gruppe. Å skifte navnene på gruppene er en viktig politisk sak, og jeg håper derfor at diskusjonen om dette blir tatt opp i alle gruppene, og at den gjennomføres grundig. Jeg håper også at den blir ført i TJEN FOLKET, både av grupper som står samlet om ett syn og av enkeltmedlemmer, slik at vi kan få en bred debatt om denne viktige saka.

Kameratslig hilsen

Aase A

Skedsmo/Lørenskog arb.gr.

Lenin om:

DEN PROLETARISKE STATEN - PROLETARIATETS DEMOKRATISKE DIKTATUR.

"Den som bare anerkjenner klassekampen, han er ennå ikke marxist, han kan fremdeles befinne seg innenfor rammen for den borgerlige tenkning og den borgerlige politikk. Å innskrenke marxismen til læren om klassekampen betyr å beskjære marxismen, forvrengte den, redusere den til noe som er akseptabelt for borgerskapet. Bare den er marxist som utstrekker anerkjennelsen av klassekampen til anerkjennelsen av proletariats diktatur."

Fra "Staten og revolusjonen."

"I særdeleshett har Kommunen (Paris-kommunen 1871) gitt beviset for at arbeiderklassen ikke rett og slett kan overta det ferdige statsmaskineriet og sette det i gang for sine egne formål."

Marx og Engels fra forord til "Det kommunistiske manifest."

"Kjernen i Marx' lære om staten er bare blitt mestret av dem som forstår at en enkelt klassers diktatur er nødvendig ikke bare for ethvert klassesamfunn i sin alminnelighet, ikke bare for proletariatet som har styrtet borgerskapet, men også for hele den historiske periode som skiller kapitalismen fra det "klasseløse samfunn", fra kommunismen. Formene for den borgerlige stat er uhyre forskjelligartet, men deres vesen er det samme: alle disse statene, uansett hvilken form de har, er på det ene eller andre vis, men i siste instans ubetinget borgerskapets diktatur. Overgangen fra kapitalismen til kommunismen må selvsagt frambringe enveldig rikdom og mangfoldighet av politiske former, men kjernen i saken er og blir ubetinget det samme: proletariats diktatur."

Fra "Staten og revolusjonen."

"Kommunen erstattet således tilsynelatende "bare" det istykkerslåtte statsmaskineriet med et mer fullstendig demokrati: avskaffelse av den stående hær, fullstendig valgbarhet og avsettelighet for alle embedspersoner. Men i virkeligheten betyr dette "bare" at disse institusjoner i veldig utstrekning ble erstattet med institusjoner av prinsipielt annen art. Her kan en iaktta nettopp et av de tilfelle av "forvandling av kvantitet til kvalitet": demokratiet som blir gjennomført med denne ytterste fullstendighet og konsekvens, forvandler fra et borgerlig demokrati til et proletarisk, fra stat (en særskilt makt til å undertrykke en bestemt klasse) til noe som egentlig ikke er noen stat lenger."

Det er ennå nødvendig å undertrykke borgerskapet og dets motstand. For Kommunen var dette særlig nødvendig, og en av årsakene til dens nederlag var at den ikke gjorde det beslutsomt nok. Men det undertrykkende organ er her allerede flertallet og ikke mindretallet av befolkningen som det alltid har vært, både under slaveriet, livegenskapet eller lønsslaveriet. Men når folkeflertallet selv undertrykker sine undertrykkere, så er en "særskilt undertrykkingsmakt" ikke nødvendig lenger! I denne betydning begynner staten å dø bort. Istedenfor særskilte institusjoner for et privilegert mindretall (privilegert embedsstand, befalet i den stående hær) kan flertallet selv utføre dette direkte, og jo

større del ~~helt~~ folket har i utøvelsen av statsmaktens funksjoner, dess mindre behov blir det for denne makten."

Fra "Staten og revolusjonen."

"Det at alle embetspersoner uten unntak velges og kan avsettes til enhver tid, at deres gasjer blir redusert til en vanlig "arbeiderlønn", disse enkle og "selvfølgelige" demokratiske åtgjerder, som fullt ut forener arbeidernes interesser med interessene til flertallet av bøndene, tjener samtidig som en bru fra kapitalismen til sosialismen. Disse åtgjerder berører den statlige, rent politiske omdanning av samfunnet, men de får selvsagt først full mening om betydningen i samband med den "ekspropriasjon av ekspropriatørene" som gjennomføres eller forberedes, dvs. med at den kapitalistiske privateiendom av produksjonsmidlene går over til samfunnsmessig eiendom."

Fra "Staten og revolusjonen."

Lenin viser også at om arbeiderklassen skal knuse den borgerlige staten, må det være et kommunistisk parti som kan lede kampen:

Resolusjon om det anarko-syndikalistiske avviket i SUKP i 1921

"Bare arbeiderklassens politiske parti, dvs. det kommunistiske parti, har evnen til å forene, oppdra og organisere den avantgarde for proletariatet og hele massen av arbeidende, som alene er i stand til å stå i mot den uunngåelige småborgerlige vaklingen i denne massen, imot de ufrakømlige tradisjonene og tilbakefallene til yrkesmessig sneversyn og faglige fordommer i proletariatet, og som makter å lede proletariatets forente virksomhet, det vil si lede proletariatet politisk og derigjennom alle arbeidende masser. Ellers er det ikke mulig å sette proletariatets diktatur ut i livet."

Fra "Verker i utvalg" nr. 12.

I samsvar med Lenins teori er det Mao Tsetung som klarest og mest konsekvent viser at klassekampen fortsetter under proletariatets diktatur:

"Klassekampen mellom proletariatet og borgerskapet, klassekampen mellom de forskjellige politiske krefter og klassekampen på det ideologiske område mellom proletariatet og borgerskapet vil fortsatt bli langvarig."

Mao Tsetung

"Vi må fremdeles føre en langvarig kamp mot borgerlig og småborgerlig ideologi. Det er galt hvis en ikke forstår dette og oppgir den ideologiske kampen."

Mao Tsetung

SALG AV KLASSEKAMPEN.**Rapport fra Vestre arbeidsgruppe.**

Etter å ha solgt KK.uorganisert og tilfeldig i vår, diskuterte vi oss fram til ei ordning av salget nå i høst. Vi legger stor vekt på at hele gruppa diskuterer avisa grundig før vi selger den. Studieggruppa er videre delt opp i 5 aksjonsceller, (4-5 i hver), og hver celle har en som har hovedansvaret for at salget blir gjennomført, før økonomien, og skal og levere en skriftlig rapport til arb.utvalget. Hver celle har fått tildelt et distrikt hvor den skal selge avisa, men måten salget blir drevet på er opp til den enkelte. Noen har f.eks. forsøkt å la en erfaren og en uerfaren "selger" gå sammen, andre har solgt helt uavhengige av hverandre.

Den skriftelige rapporten hver celle skal levere til arb.utvalget etter salget, skal inneholde erfaringer fra salget, bl.a. hvor og til hvem de solgte (nøyaktig ført), hvordan reaksjonen var generelt.o.o.a.. På nåværende tidspunkt er det viktig at vi blir kjent i distriktet. (Økern/Tonsenhagen). På møtene har de forskjellige kort redgjort for hvordan salget gikk, hva de synes var vanskelig, hva som gikk lettere enn før ventet.osv. Denne ordninga har vi nå prøvd en gang. Solgt K.K. en gang, og aksjonen gikk bra. Alle eksemplarer ble solgt, og ved neste salgsaksjon vil vi forsøke å fordoble antall aviser.

Ida D
aksjonsleder.

Vi må ut i massene, lære av massene, generalisere deres erfaringer, utlede av dem enda bedre og mer systematiske prinsipper og framgangsmåter, og deretter gå ut i massene med dem igjen (propagere dem) og oppfordre massene til å bruke disse prinsippene og framgangsmåtene i praksis, og løse massenes problemer og hjelpe dem å nå fram til frigjøring og lykke.

Mao Tse-tung.

FRONTARBEID

De siste utspillene for å ødelegge det anti-imperialistiske arbeidet i Norge angrepa på Solidaritetskomiteen for Vietnam og Kampanjen NORGE UT AV NATO, viser at SF-ledelsen, til tross for sine tidligere vakre ord, ikke skjønner noe mer om nødvendigheten av å drive enhetsfrontarbeid enn småpampene i NKP og AUF. På mange vis minner situasjonen i dag om den politiske striden omkring Sol.koms første landsmøte. Den gangen var det ledelsen i NKP og AUF som forsøkte å knuse en frontorganisasjon fordi medlemmene på grunnplanet ikke ville la seg utnytte i deres partipolitiske maktespill. Den gangen støtta SF opp om linja om at aktivistene, medlemmene, måtte være de som fastla frontens politiske linje. I dag står SF-ledelsen i spissen for de som angriper en slik frontpolitikk.

Samling mot marxist-leninistene.

Stortingsvalget viste SF-ledelsen hvor svakt de virkelig sto på det området der de aller mest hadde engasjert seg i det parlamentariske arbeidet. Samtidig så de at når det gjaldt massearbeid på andre områder, samling mot mosen, frontarbeid mot den amerikanske imperialismen, endatil spredning av propaganda, spilte marxist-leninistene en ledende rolle blant den mest progressive delen av arbeiderklassen. NKP og SF blei mer og mer isolert. Det sto klart for dem at når de sjøl ikke klarte å mobilisere massene, var den eneste muligheten for at de skulle spille en rolle i norsk politikk framover at de klarte å svekke og isolere marxist-leninistene.

Dette er bakgrunnen for samarbeidet mellom ledelsen i NKP og SF, og grunnen til at de også klarer å få med de såkalte "radikale" i AUF og en del SF-Unge Venstre-medlemmer.

Enhetsfrontens grunnlag.

Påstandene om at marxist-leninistene, og først og fremst SUF(m-l), driver en sektoriell politikk i frontene, kan best undersøkes ved at vi ser på erfaringene som her er gjort. Heilt siden det første landsmøtet i solidaritetskomiteen har denne organisasjonen forsøkt å tillegge enhetsfrontens prinsipper. Den politiske linja utad og innad er blitt trukket opp av de aktive medlemmene, etter grundig diskusjon i gruppene. En har innsett at p.g.a. den amerikanske imperialismens og dens lakeiers maktstilling her i Norge må arbeidet baseres på egne krefter, ved at aktivistene skriver og lager propagandamateriale og sprer det sjøl. Det er lagt vekt på skolering av alle medlemmene. Denne skoleringa av medlemmene har ført til at alle er klar over at solidariteten med det kjempende vietnamesiske folket bygger på at vi har felles fiender og undertrykkere, den har fronten i stand til å gå et skritt videre og se kampen mot USA-imperialismen her i Norge som en del av støtten til det vietnamesiske folket.

Situasjonen er i dag at Solidaritetskomiteen politisk og organisatorisk står sterkere enn noen gang, og får stadig større oppslutning både av aktive medlemmer og av mer passive støtter. Mens "Vietnam-bevegelsen i Norge", som er bygd opp etter NKP-ledelsens og Håkon Lies ideer om "tverrpolitisk samarbeid" viste seg å være et samarbeid mellom 10-20 pampere på topp-planet og ingen fler, og har spilt så ynkelig fallitt at ikke engang Friheten tør skryte av den lenger.

SF driver "tverr-politikk" i Kampanjen NORGE UT AV NATO.

Hva SF-ledelsens forståelse av "tverrpolitisk arbeid" innebærer, kan vi se på virksomheten de har drevet i Hovedkomiteen av Kampanjen NORGE UT AV NATO, der de har sittet i flertall. Når det gjelder arbeidsstilen, har de på over et år ikke klart å utgi en eneste publikasjon utover ei knapp brosjyre, til tross for at dette har vært drofta heile tida. I stedet har de innskrenket sin virksomhet til å skrive personlige leserbrev i Nato-presse og artikler i Orientering, samtidig som de konsekvent har avvist og nedstemt forsøk fra marxist-leninistene på å lage propagandamateriale i samarbeid med Sol.kom. Dette har ført til at Kampanjen står meget svakt rundt om i landet, og de lokalutvalg som eksisterer har ikke fått noen støtte i sin virksomhet. Derimot

har Hovedkomite-medlemmene vært aktive i valgkampen. Olav Rytter, den tidligere formannen, har i intervjuer og uttalelser forsøkt å ta hoile NATO-motstanden her i Norge til inntekt for SF, like før valget gikk dette så langt at endatil Friheten kritiserte det.

Til tross for at Hovedkomiteens flertall på alle vis forsøkte å hindre medlemmenes vilje å komme til uttrykk, viste det seg at det var blitt drevet litt massearbeid rundt omkring. På Oslo-utvalgets årsmøte i september blei det fatta vedtak som skarpt kritiserte Hovedkomiteens politiske linje. (Se artikkel og vedtak gjengitt i siste nr. av KLASSEKAMPEN!). Denne kritikken fikk tilslutning av møter i Bergen, Trondheim, Fredrikstad og Eidsvoll. Og da det altså var klart at medlemmene ikke lenger ville finne seg i at enkeltpersoner skalta og valta med organisasjonen som de ville, men ville ha en grundig diskusjon om Kampanjens politikk, var det klart at SF-ledelsen hadde oppnådd så mye de kunne få ut av dette arbeidet, og de trakk seg ut på en slik måte at de håpet å bruke NATO-prensa til å skade arbeidet videre mest mulig.

Sjølve bruddet var også et slående eksempel på "tverr-politikk" på toppplanot. Det kom ved at Hovedkomiteens flertall sendte ut ei pressemelding og informerte mindretallet på samme tid, etterat de hadde hatt hemmelige fraksjonsmøter der alle Hovedkomiteemedlemmene, unntatt medlemmer av SUF(m-1) og et medlem av DNA som de ikke stolte på, var innkalt. De som ledet disse fraksjonsmøtene var Tore Linne-Eriksen og Berge Furre fra SF's sentralstyre! På Hovedkomitemøtet der flertallet informerte mindretallet om pressemeldinga de sendte ut, sa Nic. Stang at grunnen til at de trakk seg på den måten, og ikke ville etterkomme medlemmenes krav om landsmøte, var at de på forhånd visste hva resultatet av en slik medlemsdiskusjon ville bli, så det var de ikke interessert i å delta i!

Fraksjonsmøtene førte altså til enhetlig handling blant lederne fra de forskjellige politiske gruppene, bortsett fra Unge Venstre-medlemmene. De var svært uenige i de politiske vedtaka fra Oslo-årsmøtet, men kunne ikke akseptere de åpenbare løgnene i flertallets pressemelding, og at en ikke ville delta i en diskusjon av medlemmene på et landsmøte. Tilsynelatende førte "tverr-politikken" altså til gode resultater for SF-ledelsen. Men heller ikke i denne saka stolte ledelsen i SF på sine egne vanlige medlemmer. De blei ikke på noe tidspunkt tatt med på råd, ikke engang informert. Resultatet er at denne politikken har ført til enighet blant enkeltpersonene på toppen, mens de menige medlemmene både i SF og NKP føler seg trampa på.

Det ideologiske grunnlaget for samlinga er revisjonismen.

Det kan se ut som om det politiske grunnlaget for dette samarbeidet er reint negativt: mot SUF, som den best organiserte del av den marxist-leninistiske bevegelsen i Norge.

Men samarbeidet mellom NKP- og SF-ledelsen, som er de viktigste gruppene i denne samlinga, har også et annet politisk grunnlag som kommer klarere og klarere fram, nemlig forsvar for Sovjet revisjonismen. KU's ankepunkt mot marxist-leninistene i den anti-imperialistiske fronten er at de "trekker inn uvedkommende saker", dvs. samarbeidet mellom Sovjet og USA for å dele verden mellom seg, Sovjets imperialistiske politikk overfor de øst-europeiske landa, at invasjonen i Tsjekkoslovakia ikke bare var brutal og undertrykkende, men en del av en imperialistisk politikk.

Kan SF-ledelsen støtte slike standpunkter? Hittil har de mest unnlatt å ta dem opp, og på det grunnlaget bevart enheten med de norske revisjonistene. Men vi ser stadig tydeligere hva som kommer til å bli det politiske grunnlaget for videre samarbeid. SF-ledelsen har i det siste mer og mer begynt å virke som apologeter for Sovjets politikk. Sjølsagt gikk de mot invasjonen i Tsjekkoslovakia. Likevel blir DDR nå framstilt som en sosialistisk stat i Orientering, og nødvendigheten av all-europeisk samarbeid for at Sovjet ikke lenger skal ha grunn til å føle seg trua fort fram. På dette grunnlaget i åpent eller mer fordekt forsvar for revisjonistene i Kreml, er det alliansen mellom ledelsen i SF og NKP nå bygger.

Medlemmene i SF og NKP vender seg mot ledelsen.

Hvordan virker dette forsøket på å isolere marxist-leninistene? Blant de som har deltatt i det aktive arbeidet mot imperialismen i Norge kan disse løgnene og udemokratiske metodene bare vinne forakt. Sjøl blant medlemmer av SF og NKP som har deltatt i arbeidet på grunnplanet brer misnøyen seg. Deres egne erfaringer fra aksjoner og samtaler med folk sier jo noe heilt annet enn det partiledernes deres sier. De ser at oppslutninga om Sol.kom. øker, og hvilke problemer toppledelsen i Kampanjen NORGE UT AV NATO har ført arbeidet i lokalutvalga opp i. I stedet for å følge ledelsens linje, vender de seg mot disse lederne og begynner å skjønne at det er nødvendig å ta et politisk oppgjør med dem. Det ser vi bl. a. av den aktiviteten flere av disse medlemmene viste under Vietnam-uka 22.-26. oktober, der spredning- en av propaganda-matriell slo alle tidligere rekorder, og der det var vel- lykka møter og andre arrangementer på plasser rundt om i landet.

Det er også viktig at denne aktiviteten var i ei uke der hovedvekta var lagt på de parolene som knytter det vietnamesiske folkets kamp direkte til norske forhold, nemlig

"Bokjemp USA-imperialismen" og

"NATO ut av Norge".

Uansett hvilke løgner og angrep de kommer med, vil ikke aktivistene la pampene i SF og NKP ødelegge det anti-imperialistiske arbeidet!

Arbeidet framover.

I første omgang vil denne samlinga mot marxist-leninistene gjøre arbeidet vårt vanskeligere. Det er klart at alle reaksjonære og imperialist-lakeier vil utnytte splittelsen så godt de kan, og prøve å gi inntrykk av at mot-standen mot imperialismen er svak i Norge. Den måten vi kan motbevise dette på, er å arbeide enda bedre og hardere i de anti-imperialistiske organisa- sjonene. I dette arbeidet må vi knytte til oss medlemmene av SF og NKP som er ærlige anti-imperialister, ikke angripe dem på grunn av partiledelsens politikk, men forklare dem hvorfor ledelsen gjør slike feil.

Dette er metoden for enhetsfrontarbeid, og måten å styrke det anti-imperial-istiske arbeidet: samarbeid på grunnplanet på et anti-imperialistisk grunn- lag, politisk kamp i fronten mot medlemmer som går ut over dette grunnlaget og søker å utnytte fronten til sine snevre, parti-politiske formål, skolering og debatt blant alle medlemmene.

BEKJEMP USA - IMPERIALISMEN ! NATO UT AV NORGE !

"Naturligvis kan og må kommunistene ikke et øyeblikk gi avkall på deres selvstendige arbeid for kommunistisk opplysning, organisering og mobilisering av massene. For imidlertid å føre arbeiderne på veg til aksjonseheten, må man samtidig tilstrebe såvel kortvarige som langvarige avtaler om felles aksjoner med sosialdemokratiske partier, reformistiske fagforeninger og and- re av den arbeidende befolknings organisasjoner mot proletarietets klasse- fiender. Herved må man ha hovedoppmerksomheten henvendt på utfoldelse av lokale masseaksjoner, som gjennomføres av underorganisasjonene på grunnlag av lokale overenskomster. Vi må lojalt oppfylle betingelsene i alle avtaler som vi har sluttet med dem, men samtidig vil vi hensynsløst avsløre enhver sabotering av de felles aksjonene, som er sluttet med personer og organisa- sjoner som tar del i enhetsfronten. Alle forsøk på å bryte avtalene - og slike forsøk vil muligens bli foretatt - vil vi besvare med å appellere til massene om utrettelig å fortsette kampen for gjenoppretting av den ødelagte aksjonsehet."

Fra beretning og tale holdt på Kominterns 7. verdenskon- gress, Moskva 1935, av Georgi Dimitrov.

DEBATT.

Vi går inn for en aktiv ideologisk kamp, for den er det våpen som kan bringe oss indre sammenveising i partiet og de andre revolusjonære organisasjonene, og gi dem evnen til å kjempe. Enhver kommunist, enhver revolusjonær bør nytte dette våpenet.

Mao Tsetung.

Vi har marxismen-leninismens våpen med kritikk og sjølkritikk. Vi kan kvitte oss med dårlige vaner og beholde de gode.

Mao Tsetung.

I nr. 1 av TJEN FOLKET understreka vi betydningen av at medlemmene gjør bruk av avisa, slik at den kan fylle sin funksjon som debattorgan for gruppene og gi debatten et breiere grunnlag. Derfor åpner vi nå ei fast debattspalte.

Red.

BØR VI FORANDRE NAVNET PÅ ARBEIDSGRUPPENE ?

Opplegg til debatt.

Kamerater.

Vi som er med i de sosialistiske arbeids- og studiegruppene har det felles at vi mener at arbeiderklassen i Norge trenger et nytt, virkelig revolusjonært parti. Derfor driver vi nå studier og revolusjonært arbeid på grunnplanen for å legge grunnlaget for et slikt parti.

Likevel er det, såvidt jeg skjønner, forskjell på gruppene og også forskjell på medlemmene i de forskjellige gruppene. Noen grupper har kommet lenger enn andre i arbeidet, og i gruppene er det vel heller ikke bare marxist-leninister, men også andre revolusjonære kamerater som driver studier i marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning.

Ut fra dette er det klart at de sosialistiske arbeids- og studiegruppene ikke er organisert på marxistisk-leninistisk vis, noe også navnet klart uttrykker.

Likevel vil jeg reise spørsmålet om vi ikke bør endre navnet på gruppene, og samtidig vil jeg komme med et forslag til nytt navn.

En innvending mot navnet vi nå har er at det er så tungvint at det vanligvis forkortes til arbeidsgruppene, og dette kan forveksles med Marxistiske Arbeidsgr (MAG).

Men det viktigste er sjølsagt at jeg mener at navnet ikke plasserer gruppene i en politisk sammenheng som svarer til gruppenes praksis, som er revolusjonært arbeid innefor den marxist-leninistiske bevegelsen. Tvertimot er navnet så upresist at vi ut fra det snarere kunne være prateklubber for DNA-veteraner enn grupper av revolusjonære sosialister som arbeider for å legge grunnlaget for et kommunistisk parti, et arbeid vi driver i samarbeid med marxist-leninister i andre organisasjoner.

Et bedre navn mener jeg derfor at Marxist-leninistiske arbeids- og studiegrupper ville være. Dette navnet kunne forkortes til m-l grupper. Dette navnet har jeg ikke tatt ut av lufta, for det er allerede en gruppe med dette navnet på Sauda.

Forts. side 10

RAPPORTER.

RAPPORT FRA ARBEIDET I SAG, BERGEN

Arbeidet kom igang for alvor igjen etter ferien tidlig i september. Gruppene har et studiemøte hver uke, og en gang i måneden er det fellesmøte for alle gruppene.

Studievirksomheten: I det arbeidsgrunnlaget vi har vedtatt går det fram at vi ser på studiene i marxismen-leninismen som hovedoppgaven for arbeidsgruppene i dag. Oppslutningen om studiemøtene har vært svært god i alle gruppene. Det er tydelig at medlemmene har innsett nødvendigheten av skolering og at de aller fleste prioriterer arbeidet i arbeidsgruppene framfor annen politisk virksomhet. Gruppene arbeider parallelt med grunnssikelen i marxismen-leninismen. Til nå har gruppene hovedsakelig konsentrert seg om klassestandpunktet og diskusjonene her har skapt avklaring og grunnlag for større ideologisk enhet.

Klassekampen: Salget går bra. Hver gruppe får 50 eks. som skal selges i utvalgte boligstrøk. Hittil har vi fått solgt alle eksemplarene vi har påtatt oss å selge. Vi håper etterhvert å få igang innsamling av stoff til redaksjonen. Sammen med SUF har vi etablert et eget utvalg som har ansvaret for kontakten med KLASSEKAMPEN.

Det faglige arbeidet: Dette har vi i arbeidsgrunnlaget prioritert etter studiene og agitasjon- og propandaaarbeidet. Helga 8-9. november arrangerer vi et seminar på Sandvænsøen hotell på Kvamskogen med deltakelse fra industristedene Sauda, Odda og Ålvik. Foran valget delte vi ut 1000 valgubilag (KLASSEKAMPEN) på tre større arbeidsplasser i Bergen.

Annen aktivitet: Det anti-imperialistiske arbeidet har vi tatt med i arbeidsgrunnlaget som vår tredje hovedoppgave. Medlemmene i SAG har deltatt aktivt i Vietnam-uka på stands og i demonstrasjonen 23. oktober som samlet mer folk enn noen annen Vietnemdemonstrasjon i Bergen tidligere.

Ved siden av dette har arbeidsgruppene tatt initiativ til en større aksjon i forbindelse med Vestlandsplanen. Tre medlemmer har utarbeidet en grundig kritikk av planen som er et grotesk eksempel på hvordan monopolkapitalen vil forsøke å strukturrasjonalisere vestlandsbonden og vestlandsfiskeren, tvinge dem bort fra distriktene for å utbytte dem i storindustri i Bergensregionen. Vår kritikk av denne planen vil bli trykt i en eller annen form for jul i år. Utkastene til kritikk av Vestlandsplanen skal diskuteres i alle studiegruppene. Deretter skal vi lage en brosjyre til spredning i Hordaland og Sogn og Fjordane. Vi har så smått begynt å bygge opp et kontaktnett rundt omkring i bygdene og i november skal et par av medlemmene delta på et tre-dagersseminar om Vestlandsplanen og distriktsutbygging i jordbruksbygda Etne. Vestlandsplanen er et produkt av teknokrater og byråkrater, de fleste fra Arbeiderpartiet og Høyre. Den er et eksempel på monopolkapitalens konspirasjon over hodene på den vanlige vestlending.

"Vår plikt er å stille oss ansvarlig overfor folket. Hvert ord, hver handling, hver politikk må være i samsvar med folkets interesser, og hvis det gjør seg gjeldende mistak, må de korrigeres - det er det som ligger i å være ansvarlig overfor folket." (Mao Tsetung 1945)

ARBEIDSGRUNNLAG FOR SOSIALISTISK ARBEIDSGRUPPE I BERGEN

1. Frammarsjon til de revolusjonære kreftene over heile verda har gjort borgerskapets teorier om en stabil kapitalisme til skamme. Frigjøringskampen til folkemassene i de koloniale og avhengige land er et klart uttrykk for at de indre motsigelsene i kapitalismen bare kan bli opphevd ved at kapitalismen blir avskaffa. Klassekampen blir og skjerpa i de "hogt

utvikla" kapitalistiske l nda. Gjennom "rasjonalisering", oppdrevet arbeidstempo, moms, tvangsflytting fra landsbygda, "effektivisering" av universitetene osv., søker kapitalistklassen   løse kriseproblemene ved   velte byrdene over på arbeiderklassen og de breie lag av folket. Motstanden mot utbyttinga vokser i det norske folket. Krisa forer til at kampviljon blir skj rpa.

2. Samtidig er det blitt klart at ingen av de norske "arbeider"-partiene evner   føre an i denne kampen.

Den historiske funksjonen til DNA har vært   tvinge motstanden mot kapitalismen i den norske arbeiderklassen inn i parlamentariske former, det vil si former som er akseptable for borgerskapet og som i siste instans er til fordel for borgerskapet. I dag ser vi at DNA og det DNA-kontrollerte LO utvikler seg til   bli organisasjoner som er direkte retta mot interessene til arbeidsfolk. De er i ferd med   bli de viktigste våpen borgerskapet har innad i arbeiderklassen.

SF's viktigste bidrag til den norske klassekampen i den siste tida har vært   rense seg for alle revolusjonære elementer. Programmet til partiet er uttalt anti-marxistisk. Partiet tar uten videre avstand fra den demokratiske sentralismen og arbeiderklassens statsform under oppbygginga av sosialismen (proletariatets diktatur). I de prinsipielle sp rem la er det ingen skilnad mellom SF og DNA.

NKP-ledelsen står i hovedsak på samme politiske linje som SF, sjøl om den sosialdemokratiske politikk  deres stundom blir forskj nna med marxistiske fraser. Reidar T. Larsen går åpent inn for   samle alle opportunistiske elementer "til venstre for " DNA i ett "marxistisk" parti. Med andre ord: NKP-ledelsen tar avstand fra leninismen og fornekter nødvendigheten av et enhetlig klassekampparti som kan lede det norske folket i kampen for sosialismen.

3. Derfor må hovedoppgava for alle revolusjonære nå v re   legge grunnlaget for et nytt revolusjonært parti.

Den marxistisk-leninistiske ungdomsorganisasjonen SUF er allerede begynt med dette arbeidet. Det samme er den kommunistiske opposisjonen i NKP omkring tidsskriftet "Rode Fane". SAG i Bergen stiller seg på linje med disse organisasjonene og med de sosialistiske arbeids- og studiegruppene i landet forøvrig i dette spørsmålet.

4. Grunnlaget for dette partiet legger vi for det første ved enhetlige studier. Arbeiderklassens erfaringer gjennom mer enn 100 års klassekamp er oppsummert i marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning, som er arbeiderklassens revolusjonære teori i v r epoke.

HOVEDOPPGAVA FOR SAG I BERGEN ER DERFOR STUDIER I MARXISMEN-LENINISMEN, MAO TSETUNGS TENKNING.

Som neste oppgave kommer agitasjons- og propagandaarbeidet blant arbeidsfolk i Bergen - i første rekke ved systematiske salgsaksjoner av avisa KLASSEKAMPEN.

Den tredje oppgave blir   videreutvikle DET aksjons- og frontarbeidet som allerede drives i Bergen - i det faglige arbeidet, i skole- og universitetsarbeidet og i det anti-imperialistiske arbeidet.

Per Otn s
sekretær

Report fra Hovedkonferansen i Bergen, 1971. Gruppen som ble dannet i 1971, og som ble ledet av Per Otn s, var en gruppe av studenter og arbeidere som var interessert i marxisme og sosialisme. Gruppen ble dannet i Bergen, og ble ledet av Per Otn s. Gruppen ble dannet i Bergen, og ble ledet av Per Otn s. Gruppen ble dannet i Bergen, og ble ledet av Per Otn s.

Rapport fra Centrum sosialistiske arbeids- og studiegruppe.

Sentrumsgruppa ble stifta for knapt to måneder siden. Deltakerne bor dels sentralt i Oslo, og dels utafor sentrum i distrikter hvor det ennå ikke er starta egne arbeidsgrupper. Gruppa er ennå ikke så stor, men medlemstallet er på den annen side passe til at studiemøtene kan arbeide godt. Et viktig positivt trekk er det at vi har fått ei stabil kjerne av folk som kommer fast på møtene. Dette sikrer kontinuiteten i arbeidet, tildels også for de som av og til må hoppe over et møte. Medlemmenes alder varierer mellom 20 og 40 år. Et flertall kommer fra intellektuelle eller funksjonær-prega yrker. En del studenter er også med. De fleste har bakgrunn som SF-medlemmer eller sympatisører, men ingen fra samme lag. Vi har hatt 6 studiemøter til nå. I tillegg til de 4 første møtene i grunn-sirkelen har vi tatt opp spørsmålet om reformismen og diskutert nr. 8 av KLASSEKAMPEN på egne møter. Det har vært livlig og jevnt bra debatt på møtene. Størst vansker hadde vi med møtet om dialektikken, mens et av de vi fikk mye ut av var det om studiemetoden. Arbeidsstilen i gruppa har vist bra utvikling. Vi har gått bort fra stilen med abstrakte innledninger og generell debatt, og forstår mer og mer at diskusjonen må knyttes til våre dagligdagse erfaringer med politisk arbeid. Gjennom systematisk bruk av kritikk og sjølkritikk av arbeidsstilen skal vi nok gjøre nye framsteg. F.eks. har vi ennå vansker med å konsentrere debatten til spørsmåla i studieplanen, og disse bør overvinnes. Ellers har gruppa foreløpig preg mer av studie- enn av arbeidsgruppe. Vi har drevet reint studiearbeid og bare såvidt begynt å engasjere oss i praktisk arbeid med salg av KLASSEKAMPEN. Gruppa har derfor lite eller ingen erfaring med politisk arbeid. Vi blei stifta for seint til å gjøre felles innsats i praktisk politisk kamp, noe de eldre gruppene har hatt anledning til gjennom oppgjøra med SF-ledelsen og seinere med MAG-(Bygstad)fraksjonen. Vi bygger derfor gradvis opp vår praksis på jevn og seig dagligdags innsats, ikke gjennom at vi har blitt dratt direkte inn i mer dramatiske politiske oppgjør.

Når det gjelder den politiske utviklinga i gruppa, kan vi si at medlemmene har gjort visse framsteg gjennom anvendelse av metoden "enhet, kritikk, enhet". Vi har oppklart en del misoppfatninger av ML-linja. Videre har vi kommet igang med å avdekke motsetninger i gruppa og å ta disse opp til ideologisk kamp. Men her må det understrekes at vi ennå bare er ved begynnelsen. Det er fortsatt mange latente motsetninger i gruppa - mye ideologisk vråkgods som driver i vannskorpa og som nok vil skape vansker for ferden videre. Men med en fortsatt iherdig kritisk innsats skal vi overvinne disse vanskene. Vi har fått forståelsen av "...at den ideologiske omskolering krever et langvarig, tålmodig og omhyggelig arbeid", og at vi "...ikke må forsøke å omskolere folks ideologi som er formet gjennom flere tiårs levetid, ved å holde bare noen få forelesninger eller noen få møter", som Mao Tsetung sier. Gjennom utdypa forståelse og skapende anvendelse av marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkningskal vi også i tida som kommer yte vårt bidrag til at et virkelig kommunistisk parti når tida kommer kan dannes på et enhetlig ideologisk grunnlag.

Per O.
sekretær

Rapport fra Nesodden arbeids- og studiegruppe.

Gruppen kom igang 15. okt. og valgte Carl H. St. r til leder. I sitt arbeid har gruppen vært preget av en klar vilje til å drøfte grunnleggende problemer både med hensyn til studiene i marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning og med hensyn til praktisk arbeid.

På møtet om klassestandpunktet konsentrerte gruppen seg i hovedsak om erfaringene fra klassekampen i Kina og Norge. Det tredje møtet (studiemetoden) har vært viet en inngående drøfting av Maos tanker om å se teorien som rettesnor for handling. Diskusjonen har ellers vært preget av spørsmålet om hvorledes man skal anvende marxismen-leninismen på konkrete forhold i det norske klassesamfunn.

Magnus Ro
sekretær

Rapport fra Østre arbeids- og studiegruppe.

Østre gruppe i Oslo ble oppretta rett før sommerferien. Gruppen avholdt først to orienterende møter hvor vi drøftet den politiske situasjon, samt høstens studie- og arbeidsopplegg for gruppa. Vi bestemte oss for studiet av grunnsirkelen, og er nå godt på vei med fast ukentlig studiekveld. I løpet av de siste måneder har gruppa knyttet til seg ennå flere progressive kamerater og den består nå av fagorg. arbeidere, husmødre, studenter og andre intellektuelle. Diskusjonen er derfor allsidig, levende og engasjert. Gruppas medlemmer ser det dessuten som sin oppgave etterhvert å forene teorien med praksis, særlig gjennom lags- og studiearbeid, det anti-imperialistiske og faglige frontarbeid.

Vi hilser andre grupper som er oppretta.

Leve det revolusjonære arbeid - i grava med imperialismen.

Kurt W
sekretær

Rapport fra Marxistisk-Leninistisk arb. og studiegr. i Sauda.

Marxistisk-Leninistisk arbeids- og studiegruppe er starta i Sauda. Gruppen består av tidligere SF og NKP folk. Gruppen har som hovedsak studier i marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning. I praktisk arbeid er det enighet om å drive faglig arbeid og analyser av de situasjoner som oppstår i den største fagforeninga her på plassen. Dessuten spredning av løpesedler og KLASSEKAMPEN.

Studiene er nettopp kommet igang, men det ser ut til å kunne utvikle seg bra sjøl om endel liberalisme ennå hersker. Et hinder for studiene var spørsmålet om revisjonismen - et spørsmål som det ennå hersker uenighet om, men som er skjøvet i bakgrunnen inntil studiesirkelen er ferdig. Gruppen håper at man da er bedre istand til å bedømme det hele. Gruppen er som nevnt nystarta og mye er gjort, men viljen til innsats er til stede.

Liv R.
sekretær

